

L'N-340 i l'N-240, amb menys camions

Pocs infractors durant el primer dia de la mesura als trams tarragonins

Un camió, ahir, circulant ■ ACN

Futbol

El Barça remunta i apallissa l'Osca

L'equip aragonès acaba perdent per 8 gols a 2

Costadescans
Matalasseria · Butaques · Sofàs Confort

Plaça de les Tereses, 34
08302 MATARÓ
www.costadescans.com

Tel. 93 798 53 60
Fax 93 798 25 89
costadescans@costadescans.com

17145-113394

EL PUNT AVUI+ 1,20€

DILLUNS • 3 de setembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14748 - AVUI / Any XL. Núm. 13618 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-9

Toni Comín, Lluís Puig i Meritxell Serret “El retorn a una certa rutina no és el retorn a la normalitat”

Toni Comín
“Hi ha gent que ens diu que ens faran un monument. Si ens volen fer un monument que el facin a les nostres famílies”

Meritxell Serret
“És inevitable que els partits competim electoralment. El projecte sedueix si expressa diversitat”

Lluís Puig
“Els tics de la vella política sempre hi són. Però el carro avançarà encara que alguns s'adormin a la palla”

Els exconsellers Toni Comín, Meritxell Serret i Lluís Puig, en un moment de la conversa amb el director d'El Punt Avui, Xevi Xirgo, a Brussel·les ■ PEP PADRÓS

EL PUNT AVUI+
TELEVISIÓ
L'entrevista, avui,
a les 14.00, a les 19.00
i a les 21.00 h

Política

P12

El president Torra, en l'acte d'ahir ■ ACN

Crida a la marxa per l'autodeterminació

Torra la planteja durant la festa pel cinquante aniversari de Josep Rull

Cultura

P26

El festival Acústica ha seduït cent mil persones

Ahir es va acabar amb l'actuació de Macedònia i l'Orquestra Di-Versiones

Europa-Món

P19

Protestes a Rússia contra la nova jubilació

Milers de persones surten al carrer a Moscou contra la mesura de Putin

Escola d'idiomes

inlingua

INSCRIPCIONS OBERTES
CURS 2018-2019

www.inlinguamataro.com

871841-11841270

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Albert Rivera

Quin canvi més bèstia! En cosa de pocs mesos Albert Rivera ha passat de ser considerat per totes les enquestes com

el favorit per esdevenir el pròxim president del govern espanyol a arrencar llaços grocs a Alella acompanyat per unes poques desenes d'incondicionals. Certament, la moció de censura que Pedro Sánchez va guanyar contra tot pronòstic a M. Rajoy va tenir en el cap del partit taronja l'altre gran damnificat. Tant que, 100 dies després, el pobre Albert encara no ha estat capaç d'aixecar el cap i recuperar la iniciativa política. Per això, fent un salt al buit, ha lliscat cap a posicions cada cop més extremes, ha apostat per la fractura de la convivència a Catalunya i, fins i tot, ha animat els seus a desobeir l'autoritat de la policia catalana.

Les agressions a la manifestació que la setmana passada Cs va convocar a Barcelona –precisament per condemnar la violència!– són la cirereia del pastís de la desorientació actual

Els fets de la concentració de Cs són un tret al peu que acompanyarà el partit taronja en els propers mesos

del partit taronja. Les excuses de mal pagador en el sentit que l'autor va ser un infiltrat radical queden ridícules davant unes imatges que les desmenteixen. I posen de manifest una certesa inquietant: des de l'octubre passat, a pràcticament totes les manifestacions unionistes s'han produït agressions. I en aquestes agressions hi té una altíssima responsabilitat la política que està duent a terme Cs. Allò que algun dirigent del seu partit va verbalitzar com a "os montaremos un Ulster que os vais a cagar".

Els fets ocorreguts a la mencionada concentració de Cs són un tret al peu que acompanyarà el partit taronja en els propers mesos. Per desgràcia, si l'agredit hagués estat un càmera o una periodista de TV3 o Catalunya Ràdio –com ha passat altres vegades– la repercussió de l'incident seria molt menor. Sobretot perquè, lamentablement, massa gent hi buscava atenuants. Però l'atac a un periodista de Telemadrid que només volia fer la seva feina traspasa qualsevol de les fronteres de la tolerància. I de l'odi, encara que Rivera o Arrimadas s'entossudeixin a no considerar-ho com a tal.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Bonica, curiosa i 'fluffy'

Fa setmanes que busco alguna pista que m'ajudi a comprendre per què tants escultors catalans de principis del segle XX s'afiguraven que les dones, un cop tallades en pedra, havien d'aspirar a la carnositat barroca de la Ben Plantada. No hi havia gaires artistes, ben mirat, que tinguessin tractes amb models que responguessin a aquell erotisme fofo i *churrigueresc*, com en van dir alguns detractors, i sí en canvi amb les cocaïnòmanes i cupletistes, més aviat escardalenques i malparlades, que solien trobar pels cafès i cabarets del Raval. El mateix Eugeni d'Ors havia arribat a la seva excelsa representació de la dona que no parla, sinó que a tot estirar emet uns xisclets de beneita quan fica el peu a l'aigua, després d'examinar obsessivament els estereotips de la feminitat lànguida i despenjada de la fi de segle, pels quals havia sentit tanta atracció com per la seva Teresa de colònia d'estiueig. La Ben Plantada, com ja se sap, és la culminació de l'afany d'Ors per definir l'ideal de bellesa del nou segle aprofitant les escorrialles d'antics patrons que ell mateix ha-

“El noucentisme suposa una Ben Plantada a l'interior de cada estàtua

via anat perfilant des del 1906 al *Glossari*, com ara la "galeria de catalanes hermoses", totes assenyades i de casa bona, que havia d'encapçalar, precisament, el retrat que Ramon Casas havia fet de Teresa Baladia, la suposada inspiradora de la seva heroïna, tot i que la senyora real va acabar abdicant l'honor amb una fulletonesca fugida amb l'amant. Entremig, n'hi hauria un precedent més extravagant en les gloses que Ors va dedicar el 1909 a la "donzella curiosa", adaptació a la catalana de la desimbolta Fluffy Ruffles, aquella noieta esportista i culta que havia posat de moda el dibuixant Wa-

llace Morgan al *New York Herald* i que la societat nord-americana identificava amb la capriciosa Alice Longworth, la filla de Roosevelt. Sota el pseudònim bastant *fluffy* de Pinpin Nicolson, el mateix Ors promouria a través del diari *El Gràfic*, la tardor de 1908, un concurs per elegir l'encarnació barcelonina d'aquestes "figuretes graciosíssimes i rialleres", per al qual ja anticipava la candidatura, entre altres benemèrites, de Maria Rusiñol, la filla de Don Tiago. Amb aquests antecedents tan mal endreçats, instil·lant-hi unes gotes fortes de catalanisme lligaire, Ors va establir el 1911 els fonaments del seu "breviari de raça", com aquell qui diu empunyant amb una mà el bastó d'ivori i amagant a l'altra la punteta perfumada d'uns enagos de fantasia. Des d'aleshores, s'ha hagut de suposar una Ben Plantada a l'interior de cada estàtua, per més que als nostres escultors els sortissin unes donasses entre pageses i cortesanes, dotades, això sí, d'un somriure búdic, perquè fes la impressió que pensaven vagament alguna cosa, però que la pensaven en secret; potser alguna cosa pecaminosa.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmou i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/dgywkm>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

Contra la neutralitat

Finals d'agost, aquest període d'accelerada represa del curs polític en què els diputats es comencen a posar les americanes sense treure's encara els pantalons curts amb palmeres, ens ha portat dues declaracions complementàries. Eduard Pujol, de Junts per Catalunya, dient que la neutralitat dels espais públics només es respecta en les dictadures, una veritat com una casa de pagès, aquesta mena de cases que tan fastigueja els escamots de Tabàrnia especialitzats a despenjar llaços amb emascarada nocturnitat a pobles que segurament ni tan sols sabrien posar al mapa. D'altra banda, Joan Tardà, d'Esquerra Republicana de Catalunya, afirmant que la futura República només tindrà sentit amb una redistribució justa de la riquesa i amb una excel·lència democràtica que ens allunyi per sempre més de la corrupció. Són, efectivament, dues opinions fetes des de

“La neutralitat és el pitjor botxí de la democràcia. És tot el contrari del compromís i de la veritable política

dues formacions amb ideologies diferents però amb l'objectiu comú de la independència. Dues afirmacions que sumen i reforcen un mateix concepte: la neutralitat és el pitjor botxí de la democràcia. Però no només la neutralitat que persegueix silenciar la llibertat d'expressió dels altres esquinçant els

seus símbols. També la neutralitat a l'hora de permetre que els mercats dirigeixin la nostra economia i empo-breixin la nostra gent. Ara, setembre ha començat en cap de setmana, com un aterratge suau, i ha afegit a les dues declaracions anteriors una conversa en profunditat amb els dos darrers presidents de la Generalitat, Quim Torra i Carles Puigdemont. Ahir la van poder llegir els nostres lectors i la van poder veure els nostres telespectadors. Per primera vegada els dos presidents parlant conjuntament des de Waterloo davant d'un mitjà de comunicació. El sol fet d'haver hagut de preparar la trobada a l'exili ja demostra que no ser neutral a vegades exigeix un preu molt alt. Diuen que ve una tardor calenta. I conforta veure Torra i Puigdemont fermes, sense buscar l'abric de la neutralitat. Perquè la neutralitat és tot el contrari del compromís, de la implicació, de la veritable política.

De reüll

Anna Puig

Jo també #MeQueer

Aquests dies les xarxes socials bullen amb l'etiqueta #MeQueer amb què es denuncien situacions de discriminació, assetjament o agressions per l'orientació sexual. Centenars, milers de casos colpidors i d'una gran crueltat. Ser gai, lesbiana, transsexual o bisexual continua sent una batalla diària. Els que ho viuen pitjor són els que han d'amagar-se, els que són repudiats, agredits i vexats. D'altres tenim la sort que el nostre entorn ha acabat entenent –i tampoc ha estat fàcil– que l'orientació sexual no es tria, simplement és la que és;

Ser gai, lesbiana, transsexual o bisexual és una batalla diària

que la vivim amb normalitat; que també ens casem i tenim fills –o no, com tampoc és obligatori en els heterossexuals–; que no en fem gala però que tampoc ens amaguem. Intentem, amb la nostra vida diària, sense estridències però no cedint a la pressió social, posar el nostre gra de sorra perquè algun dia ens

entenguin i ens acceptin. Sortir de l'armari no és fàcil, els ho puc assegurar. És molt dur. Incomprensió, dubtes, no entendre què et passa i, un cop ho entens, fer-ho entendre als altres provoca que molts joves pateixin una agonia. Però un cop fas el pas i vius amb plenitud descobreixes què és la felicitat. Ara, casada amb una dona i amb dos fills, vull fer arribar un missatge d'optimisme a tots aquells que transmeten el seu patiment a través del #MeQueer. Malauradament no és un camí fàcil però no dubteu ni us rendiu. I, sobretot, no renunciieu a la vostra felicitat.

Les cares de la notícia

RAPER

Valtònc

Esperant justícia

El jutjat de Gant, a Bèlgica, es pronunciarà avui sobre l'extradició de Valtònc que demana l'Estat espanyol. El jutge de guàrdia va descartar de lliurar-lo automàticament fa un parell de setmanes. El raper s'ha mostrat confiat amb la justícia belga i la separació real de poders.

PRESIDENT DE RÚSSIA

Vladimir Putin

Protestes per les pensions

Fins i tot després de mostrar-se disposat a suavitzar la mesura, Putin ha estat incapaç d'aturar les protestes al carrer per la reforma del sistema de pensions, que retarda l'edat de jubilació. Ahir, per segon dia consecutiu, milers de persones van desfilar per Moscou per oposar-hi.

DIRECTOR DE RAC1 I DE 8TV

Ramon Rovira

Nova temporada

Amb la nova temporada que arrenca avui, l'emissora RAC1 es proposa l'objectiu d'augmentar la diferència d'oients que té respecte a Catalunya Ràdio i la Cadena Ser. Basté i Clapés tornaran a conduir, respectivament, els matins i les tardes. Avui també comença la temporada a 8tv.

EDITORIAL

El drama de l'èxode dels veneçolans

Més de dos milions tres-cents mil persones, un 7% de la població total del país, han marxat de Veneçuela els últims mesos, fugint de les complicades condicions de penúria, inflació i manca de recursos bàsics en què viu el país sud-americà. Ofegat per un preu baix del petroli, el seu principal recurs, per les sancions internacionals que l'han castigat durament els últims anys però també fruit, sovint, d'una nefasta gestió governamental, Veneçuela ha entrat en una espiral de la qual ara mateix no s'albira cap sortida. Les darreres mesures empreses pel govern del president Nicolás Maduro, cada cop més aïllat externament i fins i tot internament, no estan donant cap dels resultats esperats i la inflació continua descontrolada fins a límits que difícilment pot aguantar qualsevol economia. Maduro, d'altra banda, tampoc s'ha preocupat pels veneçolans que marxen a l'estranger, als quals fins i tot ha insultat, menystenint els nombrosos drames personals i familiars que qualsevol èxode, en dures condicions, provoca.

L'èxode veneçolà està afectant també els països veïns, amb Colòmbia i el Perú al capdavant, on s'han adreçat molts dels que han fugit. Els dos països viuen ara mateix un bon moment econòmic i això ha estat un atractiu important per als veneçolans. Antigues rivalitats regionals han provocat situacions tràgiques les últimes setmanes amb revoltes contra els veneçolans tant a Colòmbia com al Brasil que, sortosament, no han anat a més. Sud-amèrica feia anys que no vivia una crisi humanitària com aquesta i els dirigents de tots els països haurien de fer el màxim per evitar que el drama humà que suposa deixar la llar i el país propis s'agreugi encara més.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Apuja el to
El president espanyol, Mariano Rajoy, afirma que "ningú liquidarà la democràcia" pocs dies abans que s'aprovi la llei del referèndum.

10
anys

Augmenta l'atur
Augment de l'atur sense precedents. S'incrementa en 20.118 persones a l'agost, la xifra més alta en un mes des que existeixen els registres oficials.

20
anys

Genocidi castigat
L'exalcalde ruandès Jean-Paul Akayesu es converteix en la primera persona reconeguda culpable de genocidi per un tribunal dependent de l'ONU.

Full de ruta

Joan Rueda

Les teranyines de l'unionisme

Fa massa dies que estem emmerdat en un debat que no m'interessa i que, crec, tampoc interessa als independentistes, el dels llaços grocs. Com la guerra de les banderes, els debats sobre símbols, així, en genèric, no porten enlloc. Ara, també és cert que aquest debat és tan potent gràcies a l'aliança política-comediàtica que dona cobertura al PP i Ciutadans (Cs). Una aliança que és tan ferma que pot arribar a l'extrem que la fiscalia amenaci els Mossos perquè fan la seva feina, posant, encara més, en dubte la seva. És normal que la fiscalia defensi que no s'identifiqui un grup d'unes quinze persones que, de nit, amb passamuntanyes i armes amb cúters i ganivets, entrin en un poble sense saber amb quina intenció ho fan? És un exemple clar que a Catalunya costa fer res que porti la contrària a les tesis polítiques de Cs i el PP, ja sigui al carrer, al Parlament o als ajuntaments. I això també influeix en el debat dels llaços grocs. Com ho fa el fet,

No és el mateix generar una forma de protesta que censurar-la. Tot i això, caldria fugir de debats com el dels llaços grocs i centrar-nos en el camí cap a l'estat propi

bàsic, que no és el mateix crear que destruir, que no és el mateix generar una forma de protesta que prohibir-la, censurar-la. Tan simple com això.

Però, repeteixo, aquest és un debat que, a hores d'ara, no hauria de ser central. Catalunya està en la situació política que està perquè prop de la meitat de la població –almenys, ja que no hi ha hagut cap referèndum per comptar-nos– està a favor de la independència. La repressió de l'Estat ha generat, entre moltes altres coses, presos polítics i exiliats, i això ha dut als llaços grocs. Tot plegat fa, ja que la situació és extraordinària, que l'atenció es desvii. En alguna ocasió ja he criticat que hi ha poca unitat d'actuació independentista en l'afer dels presos, però les accions, internes i internacionals, que cal dur a terme fins al seu alliberament, no haurien de tancar el debat real. Cal cercar fórmules per parlar de dret a decidir i d'independència, per dur a terme polítiques efectives que ens duguin cap a l'objectiu i evitar perdre'ns en les teranyines de l'unionisme.

Tribuna

Xavier Garcia

La música de la terra

Com que veig que darrerament no es parla del compositor Joan Guinjoan (Riudoms, Baix Camp, 1931), que continua actiu, tot i que amb dificultats, a punt de fer 87 anys, doncs ja ho faré jo, que per alguna cosa soc el seu biògraf, pràcticament des que el vaig conèixer, l'estiu del 1971, quan ell exercia la crítica musical al *Diari de Barcelona*.

EL MESTRE GUINJOAN és d'aquells que no es jubilen a l'hora de crear música, i ara mateix està tractant de compondre una cantata, amb cors i gran orquestra, sobre textos fonamentats en les quatre estacions, del poeta Toni Clapés, amb qui ja havia col·laborat en una ocasió anterior, amb l'obra *Fiat Lux*, i aviat, el març de l'any que ve, al Palau de la Música, es donarà a conèixer una obra de Guinjoan per a piano, inspirada, també, amb versos de Toni Clapés. I és que aquesta cantata, titulada *De la terra*, em ve com l'anell al dit per remarcar, justament, la influència real que la terra concreta d'avellaners del mas familiar dels Guinjoan va tenir en

la primera joventut del futur músic, allà al Riudoms natal, just acabada la guerra, quan poc després començaria a Reus els primers estudis de piano.

DINTRE LES DIFICULTATS –en aquella època, abans i ara mateix– que suposa voler ser artista, aquells van ser –com ha remarcat sempre Guinjoan– els seus primers "anys heroics", que van continuar quan es va instal·lar a Barcelona, a les primeries dels 50, i quan feu l'aventura de París, ampliant estudis de composició i havent-se de guanyar la vida amb un trio tocant pels *bistrotts*, com aquell legendari Au Père Tranquille, que encara existeix prop de Les Halles, l'antic mercat parisenc. Retornat a Barcelona a primers dels anys 60, va continuar per a ell una existència urbana frenètica, uns segons i tercers "anys heroics" (classes, assajos, concerts, crítiques, conferències, i, quan podia, esgarrapant temps per a la composició). Lluny ja quedaven el matxo i la mula, el mas agrícola de can Gebellí i els quadros d'avellaners, i les formidables torrentades que baixaven per les

riures del Baix Camp, però no oblidà res de tot això. En la tremenda soledat de davant del pentagrama, estic convençut que la seva música es va impregnar de les sonoritats camperoles que tan intensament havia viscut: el carrisqueig de l'arada, la bavada del matxo, el zumzeig de l'abellet, el mestralet que agitava els oms, el crit de la terra en ser fendida, el renech humà en obrir-la, la cridòria entre les garbes o la música íntima de la suor davallant del pit.

DE TOT AIXÒ ÉS FILL DIRECTE GUINJOAN i no ha de sorprendre que sigui un home d'alta sociabilitat, tan pagesa, tan catalana, tan del Baix Camp, com el seu país Gaudí. Els companys d'ofici i públic en general estimen el seu caràcter obert, generós i d'un humor ple d'ironia, però, lògicament, si algú es passa de llest o li posa directament el dit a l'ull surt la fortalesa, plena també de digne orgull, dels seus temps lligats a la terra. I ara, amb la *Cantata de la terra*, Toni Clapés s'incorpora a la il·lustre nòmina de poetes que ha musicat Guinjoan: Carner, Foix, Espriu, Blai Bonet.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El llaç groc

■ Des de l'empresonament dels nostres representants he anat amb el llaç groc clavat al vestit, amb la xapa "Llibertat presos polítics". De tant preguntar-me si mai havia tingut problemes per dur-los, es veu, em vaig acovardir. I, el darrer mes, he substituït el llaç per una roseta. Fa pocs dies que torno a lluir el llaç i no me'l trauré fins que tinguem els nostres presos i exiliats a casa. Sé que els qui arrenquen els llaços grocs amb violència física són sempre els mateixos, algun d'ells de les forces de seguretat de l'Estat. Si no és l'Estat qui els paga es demostrarà si l'Estat no els defensa, però per ara la violència jurídica i penal de l'Estat només va adreçada contra nosaltres, no contra els malfactors violents. Per cert, els únics "problemes" que he tingut al llarg d'aquest temps són aquests dos. Un dia, a la

Rambla, un home gran em va etzibar: "*Otra traidora, a Ezpanya.*" Avui, a l'av. de Roma, aborta en els meus pensaments, no m'he adonat d'un home fins que, apuntant-me amb el bastó, em deia: "*Qué bonita, pol cuello los colgaran.*" En tots dos casos reproduceixo la pronunciació. És a ells a qui s'adrecen la premsa i la televisió espanyoles, a aquest nivell social tan fàcil de manipular perquè no té esperit crític, i només s'abeura d'ells. Aquests no ens faran cap violència, només es posaran en evidència davant nostre.

MONTSERRAT PAGÈS I PARETAS
Barcelona

L'odi contra el missatger

■ Fa anys que Cs llança proclames contra els mitjans públics catalans. De "partidistes" a "nazis", passant per "manipuladors". Doncs ara els seus

fidels seguidors s'han llançat al carrer a agredir periodistes, perquè tots "són de TV3". Pegar un periodista és un dels actes més antidemocràtics que pot existir, i no es pot consentir en un suposat estat de dret. S'ha de respectar sempre la feina dels periodistes, i per això cal que Albert Rivera assereni els seus fans asserenat-se ell mateix. Així com també mostri respecte als professionals de la televisió i la ràdio públiques catalanes, que, malgrat les amenaces i les mentides infundades per ell mateix, treballen cada dia de forma professional per informar el país. Ja n'hi ha prou, d'amenaces per explicar el que passa.

ARNAU RULLÓ I GONZALO
El Prat de Llobregat (Baix Llobregat)

Jutges

■ La polèmica que s'ha desfermat sobre si l'Estat ha d'emparar el jutge Llarena és,

si més no, surrealista. L'única cosa que ha d'emparar un jutge és la justícia i la independència dels seus actes. La història és plena de jutges corruptes i de jutges condemnats per tribunals independents. Això de fer raó d'estat l'empara a un jutge determinat (quan convé) és una aberració del PP i de Cs a què ja estem avesats i que, una altra vegada, ens ensenya què vol dir no ser demòcrata. La ministra de justícia, Delgado, ho tenia molt clar quan va dir que no empararien el jutge per ser jutge. Després l'han fet corregir. La coneixença i l'estima que tinc per Dolores Delgado (Lola) em permet dir: Lola, tu saps molt bé el que has de fer, encara que t'hi vagi la dimissió. Ets prou valenta per ensenyar a tothom què vol dir ser dona i d'esquerres. No et deixis trepitjar ni pels uns ni pels altres.

FRANCESC CAPELL
Calders (Moianès)

La frase del dia

“Té raó el president Torra, cal treure Franco de totes les institucions, també dels escons”

Gabriel Rufián, DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

Tribuna

Carles Castellanos Professor de la UAB i membre de l'Associació Manuel González i Alba

Unitat i acció per avançar

L'abús constant de l'Estat espanyol i els seus esbirros (forces regulars, falangistes de carrer, retorciments jurídics, etc.) ens mostra que ens trobem en una ocupació. Des del punt de vista estrictament polític té lloc quan un estat, mitjançant les seves estructures coercitives, ofega l'expressió de la voluntat popular d'una nació. En el nostre cas, fins i tot és perseguit el dret de protesta davant la repressió (persecució malaltissa del groc), l'expressió de la idea independentista (prohibint símbols), l'elecció lliure de representants, etc.

L'OBJECTIU ÚLTIM de l'ocupació és el benefici que l'Estat extreu de la nostra espoliació econòmica. Una relació que no ve del respecte a res ni a ningú sinó de l'interès parasitari més elemental. D'aquí el gran consens entre les elits dominants espanyoles i els seus engegats servidors, per practicar les formes de dominació més abusives.

QUATRE SIMPLIFICACIONS I MITJA. Dins els tres àmbits electorals en què es presenta avui l'independentisme hi ha algun sector que no afronta de cara la realitat.

EL SECTOR QUE EN PODEM DIR "MÀGIC", per exemple, tendeix a situar les esperances en unes "jugades mestres" que per acumulació portarien al nostre alliberament. Totes les jugades possibles són bones però per a la resolució global cal alguna cosa més.

EL SECTOR "MINIMALISTA", d'altra banda, confia en el simple fet de "desescalar el conflicte" que ja portaria a l'alliberament col·lectiu. Però, la reculada davant un adversari que es mou dins una lògica militar, no fa altra cosa que reforçar les ànsies repressives perquè demostra que la repressió és útil.

EL SECTOR "DESOSBEISTA" finalment basa en la sola acció passiva de desobeir totes les seves esperances, quan és sabut que es tracta d'un terreny favorable a l'acció judicial més elemental i que, per ella sola, no és cap solució global (una altra cosa són les desobediències importants i ben calculades).

AQUESTA MENA DE SIMPLIFICACIONS es veuen reforçades sovint per suposats "assessors" que venen a dir que no podem fer res si no som més colla. L'anàlisi simplement quantitativa en situacions de forta opressió és un error gruixut d'anàlisi. Quan hi ha coacció i amenaça, allò que dona la idea de la possibilitat de canvi és el grau d'organització i l'hegemonia política al voltant de la força que té una proposta (com la República catalana dels drets socials) que apa-

“Parlar d'unitat és positiu; no ho és tant no aclarir com ni per a què. Cal partir de la realitat actual”

reix com a positiva als ulls de la població. Només sense amenaces i amb garanties, una opinió col·lectiva es pot considerar significativa democràticament.

L'ALTRA MITJA SIMPLIFICACIÓ és la d'algunes organitzacions cíviques que demanen una unitat electoral "absoluta", quan no és cap solució vàlida perquè la unitat estratègica necessària (en l'acció) va més enllà de les eleccions. Fer aliances guanyadores segons els municipis sembla molt més productiu.

COMBATRE L'OCCUPACIÓ. Ens hem de mobilitzar de manera unitària –i aquest 11 de Setembre més que mai–; hem de guanyar representants arreu del territori; i hem de cercar el suport internacional. Però només la lluita contra l'ocupació (amb la denúncia i rebuig dels representants i agents del règim monàrquic espanyol, dels monopolis de dominació econòmica, etc.) ens farà realment lliures.

UNA FORMA D'ATURAR L'OCCUPACIÓ, des de l'arrel, és afrontar col·lectivament totes les agressions contra els nostres drets democràtics (d'expressió, de representació, jurídics, etc.) com a veritables "crims contra el Poble Català", que hauran de ser jutjats convenientment per la República catalana. Una altra raó de pes, doncs, per fer-la efectiva ben aviat.

PER AIXÒ ÉS ESTIMULANT SABER que hi ha equips d'advocats i entitats antirepressives que ja estan classificant, estudiant i denunciant tots aquests casos sota criteris estrictes de justícia equitativa. Als qui abusen impunement els hem de fer veure que cap abús serà sense conseqüències: ara. I també dins la República que no ha de trigar, si sabem combatre l'ocupació i els monopolis que sostenen el règim monàrquic espanyol.

De set en set

Joaquim Nadal

Josep Fontana

Josep Fontana, tota una vida entre llibres, des de l'activitat de llibreter de vell del seu pare fins a la donació de la seva bi-

blioteca a la UPF. Estava al cas de tot i de tot arreu. La seva curiositat era universal, seguia de prop les novetats i les compartia. Fontana era tímid i amable, discret i generós, savi i modest. Conscient de la dimensió i la funció de l'ofici d'historiador era un obrer molt qualificat de l'anàlisi històrica.

Ningú no ha recordat aquests dies que ja l'any 1955 es va estrenar amb un article de referència durant dècades sobre el comerç exterior de Barcelona a finals del segle XVII en els *Estudios de Historia Moderna* que havia fundat Jaume Vicens Vives; aquí publicaven els joves deixebles de Vicens i els savis amics de Vicens de tot el món. Tenia 25 anys. L'any 1961 va publicar en els *Episodis de la Història* un llibre sobre la Revolució de 1820 a Catalunya i el mateix any va publicar un treball sobre la Borsa de Barcelona.

Però tota la potència intel·lectual, historiogràfica i metodològica de Fontana es va destapar l'any 1971 amb *La quiebra de la monarquia absoluta*. A partir d'aquí la revolució liberal, les contradiccions de la hisenda pública espanyola van marcar els estudis més lúcids sobre la societat espanyola del segle XIX. Després responen a un programa molt planificat vindrien les grans aportacions metodològiques, de síntesi i els grans volums sobre la societat contemporània que han marcat la seva producció més recent. La resposta del públic a la seva obra sobre la història de Catalunya va ser segurament la plena confirmació de la seva capacitat de lligar anàlisi, recerca, síntesi i divulgació amb eficàcia, sentit crític i compromís.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Torra crida a marxar pels drets civils i nacionals

El president apel·la a la unitat en la celebració del 50è aniversari de l'exconseller Rull

Els camions ja estan obligats a circular per l'AP-7 i l'AP-2

Entren en vigor les restriccions en alguns trams de l'N-340 i l'N-240, a Tarragona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Toni Comín, Lluís Puig i Meritxell Serret

“Els diferents actors han de ser capaços de tenir unitat estratègica”

PSOE · “La pregunta que li hem d'exigir que respongui és: «Quan optem per continuar avançant pacíficament, vostès també optaran per la repressió policial i judicial?»” **JUDICI** · “La reacció a la sentència, que preveiem que serà un acte d'abús, ha de servir per denunciar-la i negar-li legitimitat” **EL PROCÉS** · “Si acaba malament, voldrà dir que s'ha arribat a la mitja part”

Xavier Miró
BARCELONA

Des de l'octubre de l'any passat, quan una part del govern va decidir anar a l'exili, aquesta és la quarta vegada que el director d'El Punt Avui entrevista per a la televisió del grup els consellers que, en aquell moment, van instal·lar-se a Bèlgica. I és la primera en què la trobada es fa en un clima relativament tranquil, sense ordres europees d'extradició, segons posa en relleu Xevi Xirgo en la seva introducció.

Interrogats Toni Comín, Meritxell Serret i Lluís Puig sobre si temen que una nova reactivació de les euroordres podria fer perillar la seva tranquil·litat actual, l'exconseller de Salut Toni Comín és el primer a dir-hi la seva. Sempre han confiat que la justícia europea desmentiria les tesis “construïdes artificialment” pel Tribunal Suprem espanyol. Però Comín també veu probable que la justícia espanyola cursi en el futur una tercera euroordre perquè, recorda, amb la llei espanyola a la mà, el jutge Pablo Llarena no pot perseguir només una part dels dirigents polítics a qui fa responsables dels delictes que els imputa. El que caldrà veure és quan i en quines circumstàncies es posa en marxa un tercer intent d'extradició. En darrer lloc, l'exconseller de Salut afegeix que,

en la qüestió judicial, els motiva haver afegit a la seva defensa per evitar l'extradició l'ofensiva per portar el jutge Llarena al banc dels acusats. Comín considera un enfortiment de l'estratègia de defensa el fet d'haver presentat una demanda civil contra ell.

Referència del dret alemany

Per a l'exconseller de Cultura Lluís Puig, la resolució alemanya que no acceptava prendre en consideració els delictes de rebel·lió i sedició va suposar una bombona d'oxigen per a ells però també per als “companys a la presó”. Perquè, afegeix, la sentència del tribunal alemany està molt ben fonamentada i argumentada en el dret jurídic alemany, un dret que considera probablement el de més referència a Europa tenint en compte que s'estudia a totes les universitats del continent. Puig insisteix en l'element que ja apuntava Comín. “És important pel retorn del president Puigdemont a Bèlgica, però sobretot per al judici que pugui venir aquesta tardor a Espanya.”

L'exconsellera d'Agricultura Meritxell Serret, per la seva banda, explica que estan tranquils perquè se senten lliures però, alhora, estan molt amants a una tercera ordre d'extradició que considera inevitable, així com a l'evolució del judici als presos polítics per analitzar què poden fer ells per aju-

dar en la seva defensa. Serret admet la possibilitat que el seu exili sigui llarg, però adverteix que no hi ha cap seguretat que això hagi de ser obligatòriament així.

En aquest punt, Comín insisteix en el que qualifica de “rescat” dels dirigents empresonats. Des de Brussel·les treballaran perquè la sentència alemanya però també la belga tinguin influència pràctica en les imputacions dels dirigents empresonats a Catalunya i dependrà dels resultats obtinguts per aquesta estratègia el temps que ells hagin de continuar a l'exili. Puig sentència: conviure amb el fet que tenen excompanys de govern a la presó és “el pa nostre de cada dia”. L'exconseller de Cultura considera el pitjor tràmol de l'exili quan reben informació de primera mà dels presos de persones que els han pogut visitar entre reixes.

Els exconsellers volen destacar el rebombori “entre els poders fàctics de l'Estat espanyol” que, segons ells, ha causat la seva demanda contra Llarena perquè ha aconseguit dividir-los so-

bre si s'ha de pagar amb diners públics la defensa d'un privat. Puig és molt clar. No han demanat ni la justícia espanyola ni el Consell General del Poder Judicial ni el Tribunal Suprem. Han demandat civilment un jutge per declaracions privades fetes fora del tribunal.

Previsió de sentència dura

Respecte a la reacció política i civil que cal esperar d'una sentència que, com moltes veus de l'independentisme, ells també preveuen condemnatòria i dura, deixen clar que la decisió l'hauran de prendre partits i entitats des de Catalunya, però Comín apunta que s'ha de basar a denunciar-la i deslegitimar-la, tenint en compte “que la justícia europea pensa el mateix que nosaltres”, conclou.

Pel que fa a la seva situació personal i familiar, Puig explica que la seva família continua a Catalunya, amb la seva dona portant el pes dels afers i la seva filla implicada en l'Associació Catalana pels Drets Civils i visitant-lo, quan poden, caps de setmana, ponts o mitges vacances. Una situació semblant a la de Serret, que reconeix que la situació ha trasbalsat les vides de pares i germans, mentre que el seu company, el diputat d'ERC Ferran Civit, també està implicat en l'associació de familiars que defensen els seus drets i se soli-

daritzen amb ells en la munió d'actes que es fan arreu del país. Comín, per la seva banda, destaca la voluntat del seu germà Pere, llargament malalt i recentment traspassat, de donar-li suport en el seu camí cap a l'exili fins al punt que va traslladar-se a Bèlgica per poder dir-li adeu i morir al seu costat. Respecte a la seva filla de sis anys, Comín explica que volia poder fer-li de “pare mare” en comptes de veure-la créixer per videoconferència més d'un any. La reunificació familiar la faran aquest nou curs escolar, en què ella ja viurà amb ell a Bèlgica. El seu company Sergi serà el que se sacrificarà anant i venint constantment des de Catalunya. “Hi ha gent que ens diu que ens faran un monument. Si volen fer algun monument que el facin a les nostres famílies”, conclou, amb l'assentiment de Serret i Puig.

Noves ocupacions polítiques

Respecte a les seves noves tasques polítiques, Lluís Puig és el director del programa de desenvolupament cultural internacional, un pla que, explica, pretén donar sortida internacional al patrimoni, la llengua i la cultura popular catalanes. Però també col·laborar amb les experiències internacionals d'ajuntaments, empreses i entitats que van partir les retallades del Patronat Català Pro Europa ja el 2011. Només aquest darrer any hi ha

L'APUNT

No és guanyar, sinó governar

Francesc Espiga

Darrerament, la política només sembla mirar a curt termini. Aquí, allà i també més enllà. L'estratègia dels partits sembla encaminada, exclusivament, a guanyar les eleccions de torn, com sigui, obviant que el més transcendental no és això, sinó què faràs un cop ho aconseguis. És a dir, com governaràs. Perquè, almenys en teoria, el sentit de la política és aquest, assolir el poder

no pel sol fet de fer-ho, sinó per prendre decisions que donin forma a un model d'estat, societat o ciutat. Ciutadans, i més concretament Albert Rivera, és possible que un dia assoleixi el seu objectiu canònic i arribi a La Moncloa. Serà president, sí, però com s'ho farà per governar un país que ell haurà contribuït decisivament a incendiar? La resposta pot ser inquietant...

Els exconsellers Toni Comín, Meritxell Serret i Lluís Puig, durant l'entrevista realitzada a Brussel·les pel director d'El Punt Avui, Xevi Xirgo ■ PEP PADRÓS

CRIDA NACIONAL

“Els diferents actors han de ser capaços de tenir unitat estratègica. Si no, l'única alternativa és construir la unitat orgànica buscant una única organització. El Consell de la República és imprescindible”

CRIDA NACIONAL

“La Crida Nacional per la República és una oportunitat. Potser trobarem gent reticent, però és una crida amb els braços oberts, amb ganes de sumar i avançar. Que no s'adormin els que els agrada jeure a la palla”

CRIDA NACIONAL

“Serà complicat que els diferents actors independentistes no competeixin entre ells. Hem de ser capaços de veure aquesta competència en positiu per fer més gran la base social”

hagut noranta espectacles de circ, música, teatre o dansa a Bèlgica, Holanda i Luxemburg sense cap plataforma de suport del govern de la Generalitat.

Com a nova delegada de la Generalitat a la Unió Europea,

Meritxell Serret explica que l'objectiu principal és ser-hi presents i reprendre l'activitat després de la suspensió de l'autogovern que va suposar la intervenció de l'article 155 aplicat pel govern del PP amb el suport del

PSOE i Ciutadans, a l'oposició. D'una delegació, recorda, que porta més de trenta anys fent relacions estables amb les institucions europees però que, des del 2015, la diplomàcia espanyola li tenia vetats els contac-

tes amb alts càrrecs d'Europa, un vet que espera que l'evolució de la situació permeti superar. Serret, però, reconeix que el seu nomenament és recent i caldrà esperar a l'actitud del govern socialista de Pedro Sán-

chez –el ministre Josep Borrell ha anunciat que recorrerà contra diverses delegacions a l'exterior, però no ha anomenat la de la UE.

Per la seva banda, Toni Comín espera participar com a di-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Toni Comín, Lluís Puig i Meritxell Serret

GOVERN DEL PSOE

“El PSOE s’acovardeix davant de la dreta neofranquista. Ja ho hem vist massa vegades, per exemple amb l’Estatut. A Espanya hi ha un problema cultural i temen que se’ls escapi l’electorat cap allà”

GOVERN DEL PSOE

“Soc escèptic. No en podem esperar gaire amb la impugnació de les delegacions catalanes”

DOS PRESIDENTS

“Ara tenim dos cervells amb responsabilitat de president pensant en el país”

GOVERN DEL PSOE

“La nostra predisposició al diàleg ha d’estar sempre allà i s’ha de fer evident si ells fan passos o no”

ORDRE D’EXTRADICIÓ

“Ens sentim lliures però tenim clar que ens en vindrà una tercera”

putat que no ha renunciat a l’acta en la feina parlamentària, que recorda que no consisteix a prémer un botó a l’hemicicle sinó a pensar, debatre, negociar, elaborar projectes, fer transaccions, etcètera. Espera que des de la represa de la rutina parlamentària –“però no la normalitat”– aquest setembre pugui fer la seva feina. “Tot això es pot fer perfectament a distància.” Per començar, recorda, és l’únic dels encausats que el jutge Llaena no ha suspès de funcions de diputat per l’estratègia jurídica que va utilitzar la seva defensa. Però, en tot cas, sosté que ni Puigdemont ni ell haurien d’acceptar la suspensió. El primer supòsit legal per a la suspensió és haver utilitzat armes i explosius, explica. Un supòsit que no es compleix ni en el cas dels presos polítics ni en el dels exiliats, i ironitza sobre si ara s’intentarà demostrar que van utilitzar-les. El segon supòsit,

però, és trobar-se a la presó, afegeix, un supòsit que no pot implicar en cap cas els exiliats, defensa.

El Consell de la República

Respecte al futur Consell de la República i al fet que aquesta república sigui virtual més que real perquè es va proclamar però no es va fer efectiva, Comín defensa que s’explicarà bé perquè és útil i per a què servirà aquest organisme que s’hauria de presentar a la tardor.

Si això no s’ha fet abans és, segons Puig, perquè s’havia de fer junt amb el president Puigdemont, que no va tornar d’Alemanya fins a finals de juliol. “Tot el que s’està preparant per al Consell de la República anirà bé. Tenim una allau de gent que s’ofereix a ajudar des dels seus coneixements personals i comptarem amb els que són aquí i amb els que són allà.” Comín sosté que la feina d’aquest

organisme serà col·laborar per fer efectiva la declaració d’independència del 27-O fent propostes cap a l’interior de Catalunya, però, sobretot, buscant interlocució i suports internacionals. Per a l’exconseller de Salut, que també portarà la interlocució d’ERC en aquest organisme, caldrà més mobilització popular i un procés constituent, tot i admetre, però, que no es pot predir quant de temps durarà aquesta “nova fase del procés”. Comín atribueix al futur consell la negociació de la unitat estratègica, del full de ruta de l’independentisme al costat del govern de Catalunya tenint en compte que en l’executiu no hi poden ser les entitats civils però sí en el consell. En aquest espai a l’exterior, Comín deixa clar que també hi ha de ser la CUP –“Se li ha demanat que pensi, reflexioni i participi en el projecte”–, però, afegeix, també l’independentisme que no és ni

a JxCat ni a ERC ni a la CUP. També els independentistes d’espais com Catalunya en Comú creu que hi han de ser representats d’una manera o una altra.

La nova Crida per la República

Interrogats sobre la Crida Nacional per la República, l’organització política que impulsen l’expresident Carles Puigdemont o l’expresident de l’ANC i diputat Jordi Sànchez i que el president Quim Torra considera l’eix futur de la unitat independentista, les opinions no coincideixen entre els tres exconsellers exiliats a Bèlgica. Mentre que Puig no dubta a considerar-la una oportunitat oberta a tothom per tal d’avançar, els exconsellers d’ERC posen l’accent en la necessitat d’una estratègia unitària de tots els partits i entitats més que en la unitat orgànica. Serret veu imprescindible una estratègia compartida, pe-

rò adverteix que el projecte republicà sedueix més gent quan s’expressa en tota la seva diversitat ideològica. Veu totes dues condicions necessàries i complementàries.

Comín també comparteix aquest punt de vista però hi afegeix que iniciatives com ara el Consell de la República o l’experiència de JxSí el 2015 són necessàries. L’exconseller de Salut defensa que l’únic èxit possible del projecte independentista és la unitat estratègica i veu viable que l’acordin els diferents actors des de la pluralitat, però els fa una advertència: si no són capaços d’acordar un full de ruta comú, només quedarà l’alternativa d’impulsar una organització unitària.

“Prohibit competir”

“Prohibit competir”, insisteix Comín als partits independentistes, una frase que destapa les diferències amb Serret. Per a

Consens excepte en la llista unitària.

Amb accents i matisos, Comín, Serret i Puig van compartir diagnòsi sobre l'estratègia independentista i judicial o sobre el diàleg amb el govern del PSOE. Va ser en la necessitat d'una nova llista unitària on van evidenciar-se les discrepàncies ■ PEP PADRÓS

DEMANDA CONTRA LLARENA
“Que Llarena sigui el demandat és un canvi potent des del punt de vista de l'estratègia de defensa”

CATALUNYA EN COMÚ
“Hauríem d'aconseguir que l'independentisme que hi ha estigui representat al Consell”

SENTÈNCIA ALEMANYA
“El moment en què hi va haver la resolució que no acceptava rebel·lió i sedició, va ser una bombona d'oxigen”

PRECEDENT ALEMANY
“És important pel retorn de Puigdemont, però sobretot per al judici d'aquesta tardor”

ESTRATÈGIA UNITÀRIA
“Ens cal, però quan hi ha diversitat és quan som capaços d'obrir al màxim i fer més gran el projecte”

FER REPÚBLICA
“La demanda de milions és un projecte legítim, democràtic i real, no virtual”

l'exconsellera d'Agricultura, és inevitable que els partits competeixin electoralment. Demana acceptar que hi ha tradicions diverses i una experiència històrica de divergències, i, al mateix temps, convida a assumir-ho com un fet positiu que ha de permetre eixamplar la base social republicana. Comín li respon afirmant que l'1-O ho va canviar tot i que les diferències de partit s'han de suspendre temporalment, si convé uns anys, per aconseguir l'objectiu comú.

El carro de la palla

És en aquest punt quan s'afegeix a la conversa sobre aquesta qüestió l'exconseller Puig, afí a les tesis de Puigdemont i Torra. Afirmar que els “tics de la vella política” sempre hi són, però avisa als partits recelosos d'anar junts que, si la societat vol fer avançar el carro, el carro avançarà encara que ells dor-

min a la palla. I posa l'exemple de les primàries independentistes impulsades per Jordi Graupera i l'ANC i en les quals han anunciat que no hi participaran ERC i la CUP, mentre que el PDeCAT creu que perdran sentit si no hi són tots els partits.

Qüestionats sobre les diferències entre la nova legislatura de Torra i l'anterior de Puigdemont, Puig qualifica la situació d'“extraordinària perquè tenim dos presidents o a alguns ens van nomenar consellers però no es va publicar al DOGC”. Per a ell es tracta d'una situació inaudita i inimaginable en la història de la política, que considera que serà estudiada pels politòlegs. Celebra que, en comptes d'un president, n'hi hagi dos “pensant en el país”. En l'entrevista d'El Punt Avui TV als presidents Torra i Puigdemont, aquests recalquen que els empresonaments i els exilis hauran servit si el procés acaba bé.

Lluís Puig té una visió més optimista i assegura que el sacrifici haurà valgut la pena acabi com acabi aquest xoc amb l'Estat: “Si acaba malament, vol dir que és una mitja part.”

Visites d'amics del PSC

Comín, amb trajectòria històrica al PSC, és l'únic que reconeix que antics companys socialistes o de Catalunya en Comú amb càrrecs públics han vingut a Bèlgica a visitar-lo. “El primer que els vull explicar és que el seu partit és responsable, còmplice, que jo sigui aquí”, diu dels amics socialistes: “Només pots començar així una conversa si hi ha una relació de confiança personal.” Serret explica que no ha rebut cap visita de membres del PSC o de Ciutadans.

Puig no espera res del govern del PSOE perquè, diu, els fets concrets no demostren canvis més enllà del clima polític, que reconeix que ha millorat. Serret

es mostra expectant perquè, tot i el diàleg iniciat, reconeix que serà difícil avançar. La nova delegada de la Generalitat a la UE diu que l'independentisme sempre ha de tenir la mà allargada i no ser el responsable de l'estancament o el bloqueig del diàleg. Per Comín, el problema del PSOE és històric: “S'acovardeix davant de la dreta neofranquista.” Segons ell, el partit que governa avui a La Moncloa manté aquesta actitud per motius electorals. A Espanya, defensa l'exconseller de Salut, hi ha un problema cultural respecte de Catalunya i, sabent això, el PSOE tem que el seu electorat se li escapi cap a la dreta.

Comín defensa que, si el govern de Sánchez manté la mateixa actitud de no voler pactar un referèndum d'autodeterminació, Catalunya haurà de continuar fent via, “per desgràcia sense acord amb l'Estat”. La via

catalana, afirma, és precisament exercir l'autodeterminació pacíficament i democràtica davant la negativa de l'Estat a reconèixer-lo. I aquí, conclou, és on caldrà exigir al govern del PSOE que respongui si, com el PP, recorre a la repressió policial i judicial.

No retorn a l'autonomisme

En darrer terme, tots tres comparteixen que el govern de la Generalitat difícilment podrà fer passos unilaterals com l'anterior perquè s'ha de centrar a defensar l'autogovern. Mentre Comín sosté que és el Consell de la República l'organisme que podrà treballar amb plena llibertat fent-hi participar el govern català, Serret defensa que, tanmateix, l'executiu de JxCat i ERC no tornarà mai més a l'*statu quo* autonomista anterior a l'1-O perquè la reacció repressiva de l'Estat és una realitat que no es pot ignorar. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Raül Romeva i Rueda
Exconseller d'Exteriors empresonat

Que el groc ens permeti veure l'amplitud del bosc

Una amistat íntima, de les de tota la vida, m'ha visitat a la presó. El vidre que ens separa impedeix el contacte humà, però la mirada, vidriosa per l'emoció, diu tot allò que diria l'escalfor d'una abraçada. Li pregunto com li van les coses, m'explica algunes dificultats de tipus familiar i personal. Res greu, diu. Després parlem de com estem nosaltres, de com veiem el procés judicial i, sobretot, el país.

És una persona coneguda, per la seva activitat professional. No s'ha definit mai com a independentista, però sí com a demòcrata i d'esquerres. En el meu entorn, aquest és un perfil més que habitual. Ha defensat sempre els drets i les llibertats, de tothom. Ha emparat el dret a decidir, i va protegir les urnes, al costat de tanta altra gent, l'1-O. Al mateix temps, però, s'ha mostrat crític amb algunes de les decisions del govern, i de la majoria parlamentària. No les comparteix. Però no accepta que la seva conseqüència siguin una presó i un exili ignominiós. Conscient que així no hi haurà solució política possible, fa tot el necessari per fer que qui ho ha d'entendre ho entengui.

Em parla també de simbologia. Coincidim que el carrer és l'espai natural on s'han de poder expressar lliurement totes les opinions amb el límit desitjable del civisme. On hi hem de poder trobar missatges diferents, fins i tot antagonics. Considera que, en qual-

Llaços grocs a la delegació de la Generalitat a Girona ■ EL PUNT AVUI

sevol situació, la pretesa defensa de la neutralitat de l'espai públic és un engany de qui vol negar no només el missatge que s'hi expressa sinó també la mateixa llibertat de fer-ho.

Compartim que el sobiranisme ha convertit el color groc en un símbol per la llibertat, de la mateixa manera que el feminisme o l'ecologisme ho van fer en altres moments amb les seves reivindicacions. No li agraden algunes de les formes en què això s'expressa, però considera que arrencar símbols perquè no s'hi està d'acord o perquè no agraden, en comptes de proposar-ne de pro-

pis, només és signe d'intolerància i de voler impossibilitar que l'espai públic aculli totes les idees i sensibilitats.

Però també, tristament, m'explica que li és molt difícil no sentir-se exclòs d'aquest simbolisme groc. No es sent proper amb determinats posicionaments de caràcter essencialista o de resistència que s'hi expressen, des d'on algun cop se l'ha tractat fins i tot de feixista. És conscient que en alguns espais causa una incomoditat que el limita personalment. El seu relat, malauradament, no és l'únic que m'arriba en aquesta línia.

L'independentisme no es pot recloure en ell mateix, necessita més que mai créixer. Guanyar una majoria indiscutible és una condició necessària per avançar i encarar-se al futur, per això, cal mostrar constantment generositat i intensificar els esforços a Catalunya per mantenir espais de diàleg i de trobada. La lucidesa, la suma i la força sempre venen del contrast de punts de vista. La centralitat política del catalanisme, que és sobirana, ha de ser capaç de seguir construint un projecte republicà, obert i àmpliament compartit, que no és nacionalista sinó de sobirania política, i

basat en el futur del país. Aquest és el projecte que sempre he defensat, i el que també ha defensat, i vol seguir defensant, el meu amic.

La resposta autoritària de l'Estat és rebutjada per una amplíssima majoria de la societat catalana, hem de ser conscients de la magnitud d'aquest espai compartit, i no reforçar la dinàmica de polarització interna que promouen determinades forces polítiques, i que és part inherent d'aquest autoritarisme per justificar-lo. Se'ns acusa sovint de dividir, però l'única esquadra certa es troba entre els que defensen les seves idees democràticament i pacíficament i els que accepten que els seus fins poden justificar qualsevol mitjà.

L'independentisme no es pot recloure en ell mateix, necessita més que mai créixer

Per això la resposta social i política només pot basar-se en una solidaritat ferma, creixent, pacífica però sobretot integradora de totes aquelles persones que volen participar de la defensa de totes les llibertats democràtiques, de la justícia contra tota repressió i fins i tot de la gestió seguint polítiques republicanes.

A la tardor ens sotmetrem a un judici polític i injust, i per això hi demanarem la nostra lliure absolució. També perquè és un judici i un avís que en realitat va dirigit als milions de persones que, com el meu amic, defensen la llibertat i que volen una solució democràtica per a Catalunya. Aquesta és la immensa majoria de la societat i hem de saber articular-la, no només per afrontar un moment crucial com aquest, sinó sobretot per assolir els objectius de futur que volem per a Catalunya.

LES CORTS

CORTS bar restaurant

C/ les Corts, 19 (poligon) - Cabrera de Mar
Tel. 647 488 095

Tenim pa sense gluten

Menú diari casolà 10 €
Esmorzar de forquilla
Menjars per emportar-se

Dissabte especialitat: Arròs caldós amb llamàntol

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra insta a “marxar” pel dret d'autodeterminació

■ Es tractaria d'un “acte simbòlic” del qual donarà detalls a la conferència de dimarts ■ El president insta a anar plegats per “avançar” cap a la república en la festa del 50è aniversari de Josep Rull

Emma Ansola
BARCELONA

El president Quim Torra va ser una de les centenars de persones que ahir van ocupar la plaça Vella de Terrassa per celebrar el 50è aniversari de Josep Rull, pres al centre de Lledoners de manera preventiva per segona vegada des de fa cinc mesos. “Una indecència”, recordava el president, que va ser rebut amb crits de “Ni un pas enrere” quan pujava a l'escenari.

Torra es va comprometre una vegada més a avançar cap a la república, convençut que s'aconseguirà, però va instar a fer-ho de forma conjunta. El president va ser contundent a l'hora de reclamar treballar “plegats”, “units”, “junts” fent servir tots els sinònims possibles ara que retornen les demandes de unitat i llistes unitàries malgrat que les formacions polítiques ja se n'han desmarcat, espe-

El president Torra, en l'acte a Terrassa al costat del periodista Pere Mas, per celebrar l'aniversari de Josep Rull ■ EFE

cialment ERC i la CUP en el procés de primàries que reclama l'ANC.

Marxa simbòlica

És aquesta unitat tan reclamada ahir per Torra la que el president vol posar al servei d'un nou objectiu, una marxa pel dret d'autodeterminació. Tot i que no en va donar més detalls, segons fonts de Presidència es tractaria d'una marxa “simbòlica” de la qual en parlarà i donarà més detalls dimarts du-

rant la conferència d'inici del curs polític. Torra va recordar tot seguit la “causa general” oberta contra els independentistes i que ha portat a la presó i a l'exili els anteriors membres del govern. “És aquí on nosaltres hem de posar l'accent”, reclamava, i tal com ja havia fet en anteriors ocasions, va insistir que davant d'aquesta causa general cal “acusar l'Estat d'aquesta indecència, d'aquesta vergonya”, que, a més a més, ja inclou prop

de “mil persones processades”.

Quant al dirigent Josep Rull, diputat al qual el jutge Llarena ha suspès de funcions i el Parlament li ha retirat el sou, tots els participants en l'acte van destacar la seva coherència. “És un home bo, decent, extraordinari, que és a la presó per haver volgut celebrar un referèndum”, lamentava el president. Abans que ell també van tenir un lloc a la festa d'aniversari el president Carles Puigdemont i el conseller Lluís Puig, tots dos a l'exili. Ambdós van tenir paraules d'agra-

La frase

“El que hem de fer plegats, tots junts i units, és una marxa pel dret d'autodeterminació”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

iment per a Rull. “Per dignitat ha valgut la pena ser coherent”, asseverava Puigdemont. “D'aquesta experiència en sortirem enfortits”, apuntava Puig. L'exdiputat Lluís Llach també hi va ser per cantar a Rull “No és això, companys”, un dels moments més emotius de l'acte conjuntament amb la lectura d'una carta de Rull que va fer la seva dona Meritxell Lluís en què relatava experiències del dia a dia a la presó i constata que els polítics empresonats no tindran un “judici just” en un tribunal “imparcial”. Tot i això, Rull va assegurar que no els faran callar i va recordar que el seu compromís amb la llibertat és “insubornable. ■

170.000 inscrits a la Diada

La manifestació a Barcelona organitzada per l'ANC per celebrar l'Onze de Setembre ja té 170.000 inscrits (fa un any eren 200.000), s'han venut 200.000 samarretes i han reservat 650 autocars perquè ciutadans de tot el país puguin assistir-hi. I tot just ara s'han començat a enviar les invitacions per assistir a la zona zero, per la qual cosa encara es desconeix quins re-

presentants polítics, del món de la cultura o en representació de la societat civil assistiran a l'acte. Ara fa just un any els inscrits a la manifestació de l'any passat n'eren 200.000. La inscripció a través de la pàgina web continua. La manifestació d'enguany, sota el lema ‘Fem la República Catalana’, serà una onada gegant que unirà les Glòries amb el Palau Reial.

Ajuntament de la Pobla de Claramunt
ANUNCI

L'Ajuntament Ple de la Pobla de Claramunt, en sessió ordinària celebrada el dia 11 de juliol de 2018, va adoptar l'acord d'aprovar inicialment el Conveni de col·laboració entre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural i l'Ajuntament de la Pobla de Claramunt per a la gestió del Castell de Claramunt amb una vigència des de la data de la seva signatura fins al 31 de desembre de 2019.

L'expedient restarà exposat al públic durant el termini de vint dies hàbils, comptat des de l'endemà de la publicació del present anunci al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona, a la pàgina web de l'Ajuntament i al tauler d'edictes de l'Ajuntament, per tal que s'hi puguin formular les reclamacions i observacions que es considerin pertinents.

Durant aquest termini d'informació pública l'expedient esmentat podrà ser consultat a les dependències municipals ubicades a l'avinguda de Catalunya, 16, de dilluns a divendres de 9 a 14 hores.

En cas de no presentar-se cap al·legació en el termini esmentat, l'acord d'aprovació inicial esdevindrà definitiu sense necessitat de més tràmits.

L'alcalde
Santi Broch i Miquel

La Pobla de Claramunt, 28 d'agost de 2018

Ajuntament d'Argentona
ANUNCI

Expedient número: 2017/2177
Assumpte: Aprovació del Pla Director del Verd Urbà d'Argentona i Pla de Poda

ANUNCI

En sessió celebrada al Ple Corporatiu el dia 4 de juny del 2018, es va aprovar per unanimitat de tots els presents el Pla Director del Verd Urbà d'Argentona i Pla de Poda.

S'exposa al públic pel termini de trenta dies hàbils, amb la publicació del present anunci al Butlletí Oficial de la Província i a la seu electrònica municipal, per tal que s'hi puguin presentar les al·legacions que es considerin convenients.

Es fa públic per a coneixement general.

A Argentona, 24 d'agost del 2018

L'alcalde
Eudald Calvo Català

Ajuntament del Catllar
ANUNCI

Mitjançant acord de la Junta de Govern Local de 19 de juliol de 2018, s'ha aprovat la constitució de la Junta de Compensació provisional de la Quadra, Sector 15 del POU.

Mitjançant aquest anunci, que també es publicarà al diari El Punt Avui, al tauler d'edictes i al web de l'ajuntament, se sotmet a informació pública per un termini d'un mes perquè les persones interessades puguin formular-hi les al·legacions que considerin pertinents i sol·licitin la seva incorporació a la futura Junta de Compensació aquells propietaris del sector que no s'hi hagin adherit.

La documentació es pot consultar per qualsevol interessat a les oficines municipals tots els dies feiners en horari d'oficina, durant els trenta dies hàbils subsegüents a la darrera publicació del present anunci al BOP, al diari El Punt Avui i a <https://tauler.seu.cat/inici.do?dens=4304300>.

El Catllar, 16 d'agost de 2018
Joan Morlà i Mensa, alcalde

OFERTA DE TREBALL

Per proveir d'un **PROFESSOR/A** de l'Escola Municipal d'Art i Disseny de l'especialitat de Programació i entorns web

Les bases de les convocatòries, amb les funcions i condicions, els requisits dels aspirants, les proves i mèrits de selecció els trobareu al web municipal www.vilanova.cat

Les persones interessades hauran de presentar una sol·licitud a l'Oficina d'Atenció Ciutadana de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, amb la documentació que s'estableix a la convocatòria, fins el 6 de setembre de 2018.

Ampli ressò de la trobada a Waterloo

Redacció
BARCELONA

La trobada entre els presidents Quim Torra i Carles Puigdemont enregistrada per El Punt Avui Televisió a Waterloo va tenir ahir un ampli ressò a tota la premsa nacional i estatal. Les declaracions dels presidents van obrir els informatius de la ràdio i la televisió públiques catalanes i

també de les televisions privades d'àmbit estatal. Les manifestacions de Torra sobre la necessitat d'exhumar també Franco de totes les institucions s'afegeixen al debat que s'ha creat al voltant de la decisió del govern espanyol de treure'n les restes del Valle de los Caídos. També es va destacar l'afirmació que cal que es compleixin els acords. ■